

Vurig pleidooi Herreweghe voor 'Elias'

Klassiek Groot Omroepkoor en Radio Kamer Filharmonie o.l.v. Philippe Herreweghe. Gehoord: 9/5. Radio 4: 12/5 20 uur.

●●●●○

Door FLORIS DON

'De eerstkomende jaren zal er geen dauw of regen komen tenzij ik het zeg.' Met die vloek van de profeet Elia opent Mendelssohn, nog vóór de ouverture, op huiveringwekkende wijze het oratorium *Elias*. De profeet wordt ingefluisterd door God zelf, die met groeiende woede toeziet hoe het Joodse volk onder koning Achab de god Baäl aanbidt. Door Elia's woorden en

daan komen de onderdanen uiteindelijk tot inkeer en worden de valse hogepriesters omgebracht.

Philippe Herreweghe behoort tot de vurigste pleitbezorgers van Mendelssohns oratorium. In 2005 dirigeerde hij het werk bij het Concertgebouworkest en ook in dit Mendelssohnjaar ontbreekt *Elias* niet op zijn agenda. Als vaste gastdirigent van de Radio Kamer Filharmonie leidde hij met veel gevoel voor drama het monumentale werk in de ZaterdagMatinee.

Die monumentaliteit komt tot uiting in de indrukwekkende koorpassages, die vooral de oratoria van Händel als grote voorbeeld

hebben. Het Groot Omroepkoor vervulde het uitgebreide takenpakket met verve: er werd overtuigend gesmeekt, aanbeden, gejuicht en bedreigd. Koorsolisten gaven een tedere bijdrage. Door de enorme koormassa met een pittig kamerorkest te combineren, behield Herreweghe een koninklijk volume zonder dat het klankbeeld overromantisch dichtslibde. Het Maarschalkerweerdorgel omlijstte het geheel met warme tonen.

Vanaf het eerste verdoemende gebod was duidelijk dat bariton Michael Nagy zich volledig vereenzelvigde met Elia, in toornende donderpreken en met superieure

re spot tegenover de heidenen. Mendelssohn wil niet alleen overdonderen: in onder meer Elia's aria *Es ist genug* maakt de oudtestamentische ongenaakbaarheid plaats voor menselijke twijfel, ontroerend gezongen, begeleid door een Verdiaanse cellosolo.

Mooi en aangrijpend ook zong sopraan Soile Isokoski; tenor Christoph Strehl had minder controle over de hoogste tonen. Christianne Stotijn was niet helemaal op haar plaats. Haar donkere alt is uit duizenden herkenbaar, maar als Engel bezat ze een beetje dweperig vibrato en voor een valse Koningin was ze veel te lief.